

Sygn. akt XVII AmE 91/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2022 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Jolanta Stasińska

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Ratajczyk

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2022 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 20 grudnia 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 91/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 20 grudnia 2018 roku, numer (...), na podstawie art. 56 ust. 2 i art. 56 ust. 1 pkt 3a, w związku z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r., poz. 755,650,685,771, 1000,1356,1629 i 1637) w związku z § 5 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz. U. z 2007 r., Nr 133, poz. 924), oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 2096) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu, wszczętego z urzędu w dniu 23 czerwca 2016 r., na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy - Prawo energetyczne, postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia podmiotowi (...) Sp. z o.o. (poprzednio: (...) Sp. z o.o. Sp.k.) z siedzibą w P. (NIP: (...)) kary pieniężnej za niestosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych w dniach 10-31 sierpnia 2015 r., orzekł, co następuje:

1. (...) Sp. z o.o. (poprzednio: (...) Sp. z o.o. Sp.k.) w dniach 10 - 12 sierpnia 2015 r., w odniesieniu do obiektu zlokalizowanego pod adresem: ul. (...) - (...); (...)-(...) K., naruszyła obowiązek stosowania się do ograniczeń w

dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, co podlega karze pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 3a tej ustawy,

2. Za działanie wymienione w punkcie 1 wymierzam podmiotowi (...) Sp. z o.o. . (poprzednio: (...) Sp. z o.o. Sp.k.) karę pieniężną w kwocie 13.052,00 zł.

Od wyżej wymienionej decyzji powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. złożył odwołanie. Zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

- naruszenie art. 68 § 1 ustawy Ordynacja podatkowa („Ordynacja podatkowa”) w zw. z art. 56 ust. 7a Prawa energetycznego, poprzez doręczenie Decyzji po upływie 3 lat od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło naruszenie prawa, a więc kiedy prawo do wymierzenia kary pieniężnej uległo przedawnieniu;

- naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 3a Prawa energetycznego poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że niedostosowanie się przez odbiorcę do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych przez operatora systemu przesyłowego ((...)) na podstawie art. 11 c ust. 2 pkt 2 Prawa energetycznego zostało objęte sankcją wskazaną w art. 56 ust. 1 pkt 3a Prawa energetycznego, podczas gdy przepis ten nie daje podstaw do nałożenia kary pieniężnej za niestosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Prawa energetycznego;

- naruszenie art. 11c ust. 2 pkt 2 oraz art. 11d ust. 3 Prawa energetycznego poprzez błędną ich wykładnię i przyjęcie, że przepis art. 11d ust. 3 Prawa energetycznego stanowi rozwinięcie uprawnień OSP wskazanych w art. 11c ust. 2 pkt 2 Prawa energetycznego i określa sposób realizacji wprowadzonych ograniczeń, a tym samym jest samoistną materialnoprawną podstawą do wprowadzenia „ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej”, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że art. 11d ust. 3 Prawa energetycznego stanowi samodzielną i odrębną od art. 11c ust. 2 pkt 2 Prawa energetycznego regulację, która przyznaje OSP lub operatorowi systemu dystrybucyjnego ((...)) kompetencję jedynie do wprowadzenia „ograniczeń w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej” (ograniczenia te są realizowane przez OSP lub OSD), nie zaś do wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które zgodnie z art. 11 ust. 3 pkt 1 Prawa energetycznego polegają na ograniczeniu maksymalnego poboru mocy elektrycznej oraz dobowego poboru energii elektrycznej (ograniczenia te są zatem realizowane przez odbiorców).

- naruszenie art. 56 ust. 6 i 6a Prawa energetycznego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i dokonanie w ramach weryfikacji „stopnia szkodliwości czynu” oceny wyłącznie rozmiaru grożącej szkody, a w konsekwencji pominięcie pozostałych kryteriów szkodliwości czynu: rodzaju i charakteru naruszonego dobra, sposobu i okoliczności popełnienia czynu, wagi naruszonych obowiązków, rozmiaru wyrządzonej szkody oraz rodzaju naruszonych reguł ostrożności i stopnia ich naruszenia, a także zamiaru i motywacji Powoda, co doprowadziło do nieuwzględnienia przez Pozwanego okoliczności przemawiających za tym, że stopień szkodliwości czynu zarzucanego Powodowi jest znikomy, tj. sposobu i okoliczności popełnienia czynu, rozmiaru wyrządzonej szkody, wagi naruszonych obowiązków oraz rodzaju naruszonych reguł ostrożności i stopnia ich naruszenia oraz zamiaru i motywacji Spółki. W konsekwencji naruszenie to skutkowało nieuzasadnionym przyjęciem przez Prezesa URE, że stopień szkodliwości czynu zarzucanego Powodowi jest znaczny i brak jest podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej;

- naruszenie art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego, poprzez błędną wykładnię pojęcia „zaprzestania naruszania prawa” i uznanie, że dostosowanie się przez Powoda w pozostałych godzinach lub dniach obowiązywania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej nie wypełnia przesłanki zaprzestania naruszania prawa, gdyż do ograniczeń należy stosować się w całym okresie ich obowiązywania, a nie tylko w części czasu ich trwania, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że z zaprzestaniem naruszania prawa mamy do czynienia

w sytuacji, gdy pomimo początkowego naruszania norm, podmiot zmienia swoje zachowanie w ten sposób, że nie jest ono już sprzeczne z prawem,

co w konsekwencji skutkowało niezasadnym przyjęciem przez Prezesa URE, że Powód nie zaprzestał naruszania prawa i brak jest podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na:

a. uznaniu, jakoby „Powód podejmując decyzję o niedostosowaniu się do wprowadzonych ograniczeń miał na względzie przede wszystkim uniknięcie strat, które poniósłby w przypadku dostosowania się do ograniczeń”, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż Powód podjął działania mające na celu jak najszybsze dostosowanie się do wprowadzonych ograniczeń i nie podejmował decyzji o niedostosowaniu się do ograniczeń,

b. niezasadnym przyjęciu, że czyn zarzucany Powodowi miał istotny wpływ na bezpieczeństwo funkcjonowania Krajowego Systemu Elektroenergetycznego („KSE”), która to okoliczność nie została poparta żadnymi dowodami, a jednocześnie porównanie stosunku maksymalnej mocy pobieranej przez Powoda w dniach 10 - 12 sierpnia 2015 roku (tj. 0,5662 - 0,9257 MW) do szczytowego zapotrzebowania całego KSE na moc w tym okresie (ok. 20 700 MW), prowadzi do wniosku, że wpływ czynu zarzucanego Powodowi na funkcjonowanie KSE był nieistotny,

co w konsekwencji skutkowało niezasadnym przyjęciem przez Prezesa URE, że stopień szkodliwości czynu Powoda jest znaczny i brak jest podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej;

- naruszenie art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego poprzez błędną wykładnię pojęcia „dotychczasowego zachowania podmiotu” i przyjęcie, że obejmuje ono wyłącznie dotychczasową realizację przez Powoda obowiązków związanych z wprowadzeniem ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, podczas gdy pojęcie to obejmuje dotychczasowe wypełnianie wszelkich obowiązków wynikających z Prawa energetycznego,

co w konsekwencji doprowadziło do nieuwzględnienia na korzyść Powoda okoliczności, że nie naruszał on dotychczas obowiązków wynikających z Prawa energetycznego i nigdy nie został obciążony jakąkolwiek sankcją przez Prezesa URE, przez co mogło mieć wpływ na wymiar kary pieniężnej.

Wskazując na powyższe, wniósł o:

- uchylenie zaskarżonej Decyzji w całości,

- a ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd wniosku o uchylenie Decyzji całości, o zmianę zaskarżonej Decyzji w części, tj. w pkt 1) poprzez usunięcie z opisu czynu odniesień do naruszenia obowiązku stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w dniach 10 i 11 sierpnia 2015 roku oraz w pkt 2) poprzez odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej,

- o przeprowadzenie dowodu z dokumentów wskazanych w uzasadnieniu niniejszego odwołania na okoliczności tam podane,

- o przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach postępowania administracyjnego prowadzonego przez Prezesa URE, a zakończonego wydaniem Decyzji, a w szczególności z dokumentów powołanych w uzasadnieniu niniejszego odwołania na okoliczności tam wskazane,

- o przeprowadzenie rozprawy w niniejszej sprawie, również w nieobecności Powoda,

- o zasądzenie od Prezesa URE na rzecz Powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,
2. przeprowadzenie rozprawy,
3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji.

Powód w piśmie przygotowawczym z dnia 2 września 2020 roku podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

W toku rozprawy strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Energia elektryczna była dostarczana do odbiorcy: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. w oparciu o zawartą z OSD Umowę kompleksową dostarczania energii elektrycznej nr (...) z 18 marca 2009 r. Zgodnie z § 4 ust. 6 ww. umowy w przypadku wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej Odbiorca jest zobowiązany do dostosowania maksymalnego poboru mocy i dobowego poboru do planu ograniczeń stosownie do komunikatów, przekazanych Odbiorcy na zasadach określonych w obowiązujących przepisach. (k. 52-56 akt adm.)

Informacje o wielkości danych dotyczących Odbiorcy w odniesieniu do wielkości dopuszczalnego poboru mocy w przypadku wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które obowiązywały Odbiorcę w okresie od 10 do 31 sierpnia 2015 r., zostały zawarte w Planie wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej z dnia 15 lipca 2014 roku. W jego treści moc umowna Odbiorcy określona została na poziomie 1,00 MW w godzinie (natomiast moc określona dla 20 stopnia zasilania wynosiła 0,5 MW). (k. 153 akt adm.)

(...) S.A. w dniu 10 sierpnia 2015 roku wydały komunikat, iż w związku z obniżeniem dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości, spowodowanych m. in. wyjątkowo wysokimi temperaturami i niskimi stanami wód w zbiornikach wodnych i rzekach, stwierdziły wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu postanowień art. 3 pkt 16d ustawy - Prawo energetyczne wprowadzając, na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 tej ustawy, od godz. 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 r, ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Jednocześnie, w dniu 10 sierpnia 2015 r. (...) S.A., działając na podstawie art. lic ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, powiadomiły Ministra Gospodarki (obecnie: Minister Energii) i Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: „Prezes URE”) o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłosiły Ministrowi Gospodarki konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 ustawy - Prawo energetyczne, tj. w trybie wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia o wprowadzeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej do dnia 31 sierpnia 2015 r. Rada Ministrów w dniu 11 sierpnia 2015 r. wydała Rozporządzenie w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw pod poz. 1136 i wprowadziło te ograniczenia w okresie od dnia 11 sierpnia 2015 r. od godz. 24:00 do dnia 31 sierpnia 2015 r. do godz. 24:00. (okoliczności bezsporne)

Na wezwanie Prezesa URE (...) S.A. (dalej: (...)), do której sieci podmiot (...) Sp. z o.o. (poprzednio: (...) Sp. z o.o. Sp.k.) (dalej: „Odbiorca”) jest przyłączony, pismem z dnia 10 maja 2016 r. o znaku: (...) przedstawił zbiorcze dane wskazujące na stopień niedostosowania się odbiorców ujętych w Planie wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej obowiązującym w dniach od 10 do 31 sierpnia 2015 r. do wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Na podstawie powyższych danych zostały wygenerowane informacje wskazujące na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10 - 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w odniesieniu do punktu poboru energii elektrycznej zlokalizowanego

pod adresem: ul. (...) - (...); (...)-(...) K. (dalej „obiekt Odbiorcy”). Z powyższych informacji wynika, że Odbiorca przekroczył obowiązujące go ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w następujący sposób:

1. 10 sierpnia 2015 r. wyniosła łącznie 3,0650 (MW w godzinie),
2. 11 sierpnia 2015 r. wyniosła łącznie 1,1549 (MW w godzinie),
3. 12 sierpnia 2015 r. wyniosła łącznie 0,1308 (MW w godzinie).

Łącznie dla okresu od 10 sierpnia 2015 r. do 31 sierpnia 2015 r. Odbiorca przekroczył 4,3507 MW w godzinie. (k. 4-5, 168 akt adm.)

Mając na względzie powyższe, pismem z dnia 23 czerwca 2016 r. o znaku (...) Prezes URE zawiadomił Odbiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej wzywając go jednocześnie do zajęcia stanowiska w sprawie, tj. w szczególności do złożenia wyjaśnień dotyczących powodów niedostosowania się przez Odbiorcę do wprowadzonych ograniczeń, a także nadesłania kopii wszelkich dokumentów mogących stanowić dowód w sprawie. W szczególności Odbiorca został wezwany do ustosunkowania się do przekazanych mu informacji otrzymanych przez Prezesa URE od OSD wskazujących na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10 - 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. (k. 1-2 akt adm.)

Pismem z dnia 12 lipca 2016 r. Odbiorca przedstawił Prezesowi URE swoje stanowisko w sprawie wskazując w szczególności, że:

- „(...) niniejsze Postępowanie powinno być umorzony jako bezprzedmiotowy - w części, w jakiej dotyczy wymierzenia Spółce kary pieniężnej w związku z uzasadnionym podejrzeniem naruszenia przez Spółkę obowiązku stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w dniach 10 oraz 11 sierpnia 2015 roku, ze względu na niewystępowanie podstawy prawnej do nałożenia kary pieniężnej przez Prezesa URE za niepełne dostosowanie się przez Spółkę do ograniczeń w tym okresie.”

- „(...) ewentualna kara z tego tytułu, nałożona w przypadku niepodzielenia przez Prezesa URE argumentacji dotyczącej niewystępowania w Prawie energetycznym podstawy prawnej do jej nałożenia, nie powinna zostać wymierzona Spółce w wysokości wyższej niż w jej dolnych granicach. Mają na to wpływ (i) niski stopień zawinienia Spółki, (ii) znikomy stopień szkodliwości czynu oraz (iii) dotychczasowe zachowanie Spółki.”

- „Spółka prowadzi działalność gospodarczą przede wszystkim w zakresie wynajmu powierzchni w parku L. położonym przy al. (...) - (...) w K. (Park).” „W rzeczywistości, to Najemcy korzystają z energii elektrycznej nabywanej przez Spółkę. Faktyczny pobór energii elektrycznej jest zatem w pełni uzależniony od jej poboru przez Najemców, a nie przez samego Odbiorcę.” „(...) Spółka dowiedziawszy się o wprowadzonych przez (...) ograniczeniach, natychmiast zawiadomiła Najemców o tej okoliczności, wskazując na konieczność ograniczenia poboru energii w wymaganym zakresie (a także poziom ograniczeń).” „Następnie, Spółka wysłała do Najemców pisemne wezwania do ograniczenia poboru energii elektrycznej zawierające również instrukcję postępowania. Wezwania zostały w pierwszej kolejności zostały wysłane e-mailem (w formie skanu), a następnie również listami poleconymi.” „Po wejściu w życie Rozporządzenia, Odbiorca poinformował Najemców o aktualnie obowiązujących ograniczeniach, a także skierował do nich pisma aktualizujące wcześniejsze wezwania do ograniczenia poboru energii elektrycznej.” „Powyższe wskazuje, iż Spółka dochowała należytej staranności wymaganej ze względu na zaistniałe okoliczności. Niezwłocznie po wprowadzeniu ograniczeń, Odbiorca skontaktował się z Najemcami i wydał im stosowne polecenia ograniczenia poboru mocy w niezbędnym zakresie. Spółka wskazała przy tym wymagany procentowy poziom zmniejszenia poboru mocy, jednocześnie informując Najemców o ewentualnych konsekwencjach uchybień w tym zakresie.”

- „Wreszcie należy wskazać, iż Spółka nie jest przedsiębiorstwem energetycznym w rozumieniu Ustawy, jak również nie prowadzi działalności koncesjonowanej w oparciu o Prawo energetyczne, a jej przedmiot działalności jest odległy

od działalności na rynku energii elektrycznej. To zaś istotnie wpływa na stopień zawinienia, który można Spółce przypisać i który należy określić jako niski, w szczególności jeżeli uwzględnia się fakt, iż poziom staranności, którego należy oczekiwać od Spółki jest niższy niż w przypadku koncesjonowanych przedsiębiorstw energetycznych.”

- „Spółka pragnie również podkreślić, że w okresie, co do którego istnieje podstawa prawna do nałożenia kary pieniężnej (tj. 12 - 31 sierpnia 2015 roku), naruszenia miały charakter incydentalny - trwały wyłącznie w ciągu jednego dnia i wystąpiły na przestrzeni trzech godzin. Ponadto, wysokość przekroczeń wynosiła między 3% a 9%, co pozwala przyjąć, że stopień naruszeń wprowadzonych ograniczeń był znikomy.”

- „Należy dodatkowo zauważyć, że niezastosowanie się przez Spółkę do wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej nie doprowadziło do istotnego zakłócenia pracy systemu elektroenergetycznego. Zatem faktycznie, mimo istnienia obiektywnego naruszenia przez Spółkę ciężących na niej obowiązków, nie doszło do powstania rzeczywistej szkody, co jak się zdaje, powinno mieć kluczowe znaczenie dla ustalenia znikomego stopnia szkodliwości czynu w niniejszej sprawie.”

- „Jeśli chodzi o zamiar i motywację Spółki należy wskazać, zgodnie z rozważaniami w pkt 1 powyżej, że Odbiorca dopuścił się naruszeń bez własnej winy, w wyniku działań (lub zaniechać) Najemców, którzy przynajmniej w części zignorowali polecenia Spółki. Po stronie Spółki nie występowała zatem żadna z postaci zamiaru popełnienia czynu. Z podjętych przez Spółkę działań wynika wniosek wprost przeciwny - podstawowym celem czynności Spółki było dążenie do dostosowania się do wprowadzonych ograniczeń.”

- „Należy wskazać, że w przedmiotowej sprawie spełnione zostały przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary. Jak zostało wskazane w pkt 11.2 powyżej, stopień społecznej szkodliwości czynu okazał się znikomy, a jednocześnie Spółka z własnej inicjatywy zaprzestała naruszania prawa - doprowadziła do przestrzegania ograniczeń tak szybko, jak to było możliwe w okolicznościach sprawy, a więc już 10 sierpnia 2015 roku o godzinie 22.00.”

(k. 6-15 akt adm.)

W trakcie postępowania administracyjnego Prezes URE wzywał Odbiorcę oraz OSD do nadesłania dodatkowych informacji i dokumentów zmierzających do wyjaśnienia sprawy a w szczególności do weryfikacji przedstawionych Prezesowi URE przez OSD danych dotyczących stopnia niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych ograniczeń. (k. 59, 61, 63-109, 110, 111-122, 127, 129-130, 135, 137-138, 149-150, 152-156, akt adm.)

Pismem 13 września 2018 r. o znaku (...) zawiadomiono Odbiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie i poinformowano o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w terminie 7 dni od dnia doręczenia tego pisma z jednoczesnym pouczeniem, że niezapoznanie się w powyższym terminie z aktami sprawy zostanie uznane za rezygnację z możliwości wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego. (k. 158 akt adm.) Dnia 24 września 2018 r. Odbiorca zapoznał się z materiałem dowodowym i pismem z 1 października 2018 r. wniósł uwagi. (k. 161, 164-165 akt adm.)

Pismem z 5 października 2018 r. Prezes URE zawiadomił Odbiorcę o przeprowadzeniu uzupełniającego postępowania dowodowego w postępowaniu administracyjnym i wezwano Odbiorcę do ustosunkowania się do danych (załącznik nr 1) wskazujących na stopień niedostosowania się do wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu poborze energii elektrycznej. (k. 166, 167-168 akt adm.)

Pismem z 29 października 2018 r. wezwano Odbiorcę do ustosunkowania się do danych źródłowych przekazanych pismem z 24 października 2018 r. przez (...) S.A. na płycie CD (kopia pisma (...) SA z 24 października 2018 r. oraz płyta CD została załączona do pisma). (k. 175, 176 akt adm.)

W odpowiedzi na wezwanie Odbiorca przedstawił następujące stanowisko:

„Działając w imieniu (...) sp. z o.o. (poprzednio: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k) z siedzibą w P. („Spółka”) (pełnomocnictwo w aktach sprawy), w odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z

dnia 29 października 2018 roku (data wpływu: 5 listopada 2018 roku) („Wezwanie”), wskazując, iż Spółka w dniach 10-31 sierpnia 2015 roku nie posiadała analizatorów mocy dla punktu poboru energii elektrycznej przy al. (...)(...) w K. i nie jest w stanie zweryfikować danych ewidencyjno-pomiarowych dotyczących poboru mocy przesłanych przez (...) SA W związku z powyższym, Spółka nie zgłasza uwag do danych źródłowych dotyczących wielkości poboru mocy przesłanych wraz z Wezwaniem”. (k. 178 akt adm.)

Pismem z 10 grudnia 2018 r. o znaku (...) zawiadomiono Odbiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie i poinformowano o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w terminie 3 dni od dnia doręczenia tego pisma z jednoczesnym pouczeniem, że niezapoznanie się w powyższym terminie z aktami sprawy zostanie uznane za rezygnację z możliwości wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego. Dnia 17 grudnia 2018 r. Odbiorca zapoznał się z materiałem dowodowym i oświadczył, że uwagi do materiału dowodowego zostaną wniesione na piśmie do 19 grudnia 2018 r., jednak żadne uwagi nie wpłynęły. (k. 189a, 190 akt adm.)

Odbiorca w 2017 roku osiągnął przychód (...) zł. (k. 138 akt adm.)

W dniu 20 grudnia 2018 roku Prezes URE wydał decyzję Nr (...) . (k. 191-203 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i dlatego nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód podniósł w szczególności zarzut naruszenia art. 68 § 1 ustawy - Ordynacja podatkowa w zw. z art. 56 ust. 7a Prawa energetycznego, poprzez doręczenie zaskarżonej decyzji po upływie 3 lat od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło naruszenie prawa, a więc kiedy prawo do wymierzenia kary pieniężnej uległo przedawnieniu. Zgodnie z treścią art. 68 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r., poz. 800 ze zm., dalej: „Ordynacja podatkowa”), zobowiązanie podatkowe, o którym mowa w art. 21 § 1 pkt 2, nie powstaje, jeżeli decyzja ustalająca to zobowiązanie została doręczona po upływie 3 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy. Przede wszystkim Sąd nie podziela poglądu powoda, że administracyjne kary pieniężne są niepodatkowymi należnościami budżetowymi w rozumieniu Ordynacji podatkowej, gdyż co prawda stanowią dochód budżetu państwa, jednak nie są należnościami wynikającymi ze stosunków publicznoprawnych. Administracyjna kara pieniężna nie jest zobowiązaniem podatkowym, które powstaje w sposób określony w art. 21 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, a zatem brak jest podstaw do odpowiedniego zastosowania art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej. Na brak możliwości zastosowania przepisu art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej do administracyjnych kar pieniężnych wskazuje się również orzecznictwie sądów administracyjnych (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29-06-2021 r., sygn. akt II GSK 1339/18, Legalis nr 2625895; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 13-04-2021 r., sygn. akt II SA/Rz 1391/20, Leglis nr 2565063). Dalej wskazać należy, że bezsporna była w niniejszej sprawie okoliczność, iż w czasie popełnienia przedmiotowego deliktu przez powoda, tj, w dniach 10-12 sierpnia 2015 roku ustawa – Prawo energetyczne, jak również przepisy innych ustaw nie przewidywały przedawnienia tego czynu, a przepisy prawa energetycznego nie odsyłały wówczas do przepisów Działu III Ordynacji podatkowej. Dopiero bowiem z dniem 30 października 2015 roku wprowadzono art. 56 ust. 7a do ustawy – Prawo energetyczne (dodany ustawą z dnia 11.09.2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1618), która weszła w życie 30.10.2015 r.), zgodnie z którym w sprawach dotyczących kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy Działu III Ordynacji podatkowej. Przepis ten, obowiązujący do dnia 2 września 2016 roku, ponownie został znowelizowany poprzez wyłączenie stosowania art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej (art. 56 ust. 7a w brzmieniu ustawy z dnia 22.07.2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1165), która weszła w życie 2.09.2016 r.). Niekwestionowana jest również okoliczność, że w dniu 1 czerwca 2017 roku wszedł w życie art. 189g k.p.a. zgodnie z którym, administracyjna kara pieniężna nie może zostać nałożona, jeżeli upłynęło pięć lat od dnia naruszenia prawa albo wystąpienia skutków naruszenia prawa. Zgodnie z treścią art. 189c k.p.a., jeżeli w

czasie wydawania decyzji w sprawie administracyjnej kary pieniężnej obowiązuje ustawa inna niż w czasie naruszenia prawa, w następstwie którego ma być nałożona kara, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest ona względniejsza dla strony. Wobec powyższego, skoro w czasie deliktu przepisy prawa energetycznego nie przewidywały przedawnienia kar, wspomniany art. 56 ust. 7a ustawy – Prawo energetyczne w pierwotnym brzmieniu, w oparciu, o który możliwe było zastosowanie trzyletniego terminu przedawnienia – nie obowiązywał w czasie deliktu, ani też w dniu wydania zaskarżonej decyzji, tj. w dniu 20 grudnia 2018 roku, natomiast w dniu wydania zaskarżonej decyzji obowiązywał 5 letni okres przedawnienia, nie doszło zatem do przedawnienia przedmiotowej kary administracyjnej.

W treści odwołania powód twierdził również, że nie zaistniały przesłanki na nałożenia kary na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e., gdyż przepis ten odnosi się wprost do art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3 p.e., natomiast przedmiotowe ograniczenia zostały wprowadzone na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e. Powyższe twierdzenie powoda nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne w przypadku zagrożenia:

- 1) bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej polegającego na długookresowym braku równowagi na rynku paliwowo - energetycznym,
- 2) bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej,
- 3) bezpieczeństwa osób,
- 4) wystąpieniem znacznych strat materialnych

- na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części mogą być wprowadzone na czas oznaczony ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła. Zgodnie natomiast z ust. 6 Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb wprowadzania ograniczeń, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę znaczenie odbiorców dla gospodarki i funkcjonowania państwa, w szczególności zadania wykonywane przez tych odbiorców; zaś zgodnie z ust. 7, Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw energii, w drodze rozporządzenia, może wprowadzić na czas oznaczony, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części, ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej i ciepła, w przypadku wystąpienia zagrożeń, o których mowa w ust. 1.

Dalej wskazać należy, iż zgodnie z art. 11c ust. 2 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne, w przypadku powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego może wprowadzić ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7, lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin. Z treści powyższego przepisu wynika, iż w przypadku powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii do kompetencji OSP na mocy tej ustawy należało wprowadzenie ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii, na okres nie dłuższy niż 72 godziny. W dalszej kolejności ustawodawca przewidział, w treści art. 11d ust. 3 tej ustawy, iż w okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia. Należy wskazać przy tym, iż art. 11 c jak również art. 11 d ustawy – Prawo energetyczne jest wynikiem implementacji postanowień dyrektywy 2005/89 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. dotyczącej działań na rzecz zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i inwestycji infrastrukturalnych. Przyczyną powołania powyższych przepisów jest zatem dalsze doprecyzowanie działań jakie powinien podjąć OSP w związku z zaistnieniem (powstaniem i występowaniem) zagrożenia bezpieczeństwa dostawy energii Elektrycznej, jednym z nich jest wprowadzenie przedmiotowych ograniczeń, do których powód powinien był się zastosować. Okoliczność, iż doprecyzowanie okresu na jaki OSP może wprowadzić przedmiotowe ograniczenia zostało zawarte treści art. 11c ust. 2 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne, nie oznacza, iż nie zostały one wprowadzone na podstawie art. 11d ust.

3 ustawy – Prawo energetyczne. Treść przedmiotowych regulacji prawnych tj. art. 11 c ust. 2 pkt 2 i 11 d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne pozostaje w ścisłym związku, albowiem dopiero łączna ich treść określająca podstawę do wprowadzenia ograniczenia przez OSP w okresie występowania zagrożenia tj. art. 11 d ust. 3 oraz określająca możliwy okres, czemu służy art. 11c ust. 2 pkt 2, którego stosowanie jest możliwe już w sytuacji powstania zagrożenia, umożliwia skuteczne wprowadzenie przedmiotowego ograniczenia przez OSP, tj. w ściśle organicznym czasie i na ściśle określonym terytorium. Niewątpliwe zaś fakt „występowania zagrożenia” wynika wprost z treści komunikatu OSP, w którym stwierdził „wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej”. W świetle powyższego OSP, w myśl powyższych regulacji prawnych posiadała kompetencję do wprowadzenia przedmiotowych ograniczeń w poborze energii w myśl art. 11d ust. 3, zaś okres i zakres terytorialny ich obowiązywania, zgodnie z treścią art. 11c ust.2 pkt 2 powołanej ustawy wprowadzono od godziny 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 roku z informacją o zgłoszonej konieczności wprowadzenia dalszych ograniczeń w trybie art. 11 ust. 7 ustawy – Prawo energetyczne. Jak już bowiem wskazano, OSP mogło wprowadzić przedmiotowe ograniczenia do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust.7, lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin. Wskazać przy tym należy, iż jedynie realizacja działań z zachowaniem przedstawionej wyżej kolejności umożliwiała uzyskanie podstawowego celu powołanej ustawy, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego w kraju.

W świetle powyższego nieuzasadnione jest wnioskowanie powoda, iż wprowadzenie przez OSP przedmiotowych ograniczeń w czasie „wystąpienia zagrożenia” tj. na podstawie art. 11d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, którego okres i zakres terytorialny został określony zgodnie z wymogami art. 11c ust. 2 pkt 2 powoduje zwolnienie powoda z odpowiedzialności, o której mowa w treści art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy – Prawo energetyczne.

Bezsporny był w niniejszej sprawie fakt niedostosowania się przez powoda do wprowadzonych ograniczeń w poborze energii w dniach 10, 11 i 12 sierpnia 2015 roku i przekroczenia przez powoda dopuszczalnego wówczas poboru mocy w łącznej wysokości 4,3507 MW w godzinie.

Wskazać dalej należy, że powód nie należy do kręgu podmiotów, które w myśl §6 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 roku w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła, podlegają ochronie przed wprowadzanymi ograniczeniami. Zgodnie natomiast z treścią z §8 ust. 1 i 2 wskazanego Rozporządzenia operatorzy opracowują plany wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, z uwzględnieniem zasad określonych w art. 11 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne.

W odwołaniu powód przyznał, że wiązała go umowa kompleksowa dostarczania energii elektrycznej z dnia 18 marca 2009 roku. Powód nie kwestionował również, że wiązał go plan ograniczeń z dnia 15 lipca 2014 roku (k. 153 akt adm.), przesłany mu w dniu 31 lipca 2014 roku (k. 152, 154, 155 akt adm.). Powyższe wynika z treści pisma OSD z dnia 30 sierpnia 2018 roku (k. 152 akt adm.). Powód wskazał, że wobec wprowadzonych ograniczeń podejmował działania zmierzające do ograniczenia poboru energii. Zauważyć tu jednak należy, że fakt, iż powoda wiązały umowy najmu, nie ogranicza ani też nie wyłącza powoda z odpowiedzialności, za niedostosowanie się do wprowadzonych ograniczeń w poborze energii wprowadzonych w sierpniu 2015 roku. Należy tu bowiem zauważyć, że charakter i specyfika działalności powoda była mu znana, jeszcze przed opracowaniem planu ograniczeń z dnia 15 lipca 2014 roku. Powód powinien być zatem świadomy ryzyk związanych z koniecznością wywiązania się przez powoda z obowiązków, o których mowa w treści § 4 ust. 6 powyższej umowy. Zgodnie z tym postanowieniem umownym, w przypadku wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej powód zobowiązał do dostosowania maksymalnego poboru mocy i dobowego poboru do planu ograniczeń stosownie do komunikatów, przekazanych powodowi na zasadach określonych w obowiązujących przepisach. Z tego względu to powód zobowiązany był do dostosowania się do wartości ujętych w przedmiotowym planie ograniczeń, w tym w zakresie ustalonej z powodem wartości mocy bezpiecznej obowiązującej w 20 stopniu zasilania. Powód nie wyjaśnił też, z jakich przyczyn jego najemcy nie mogą mieć samodzielnie zawartych umów z OSD.

W niniejszej sprawie należy również zwrócić uwagę na okoliczność, że pozwany wydając decyzję wziął pod uwagę argumentację powoda zawartą w treści jego pism składanych w toku postępowania administracyjnego. Z treści

dokumentów zgromadzonych w toku niniejszego postępowania nie wynika jednak, żeby powód podjął inicjatywę zmierzająca do zwiększenia wartości ujętych w przedmiotowym planie ograniczeń, w szczególności w zakresie wartości mocy bezpiecznej. Podnoszona przez powoda okoliczność braku aparatury pomiarowej jest również okolicznością pozostającą po stronie powoda, jako przedsiębiorcy. Powód na własne ryzyko zawarł umowę kompleksową w dniu 18 marca 2009 roku i powinien był przygotować odpowiednie działania, dostosowane do specyfiki jego działalności, które byłby możliwe do wdrożenia w przypadku wprowadzenia ograniczeń, aby nie dopuścić do wystąpienia przedmiotowych przekroczeń. Należy też zauważyć, że wbrew twierdzeniom powoda, wprowadzenie ograniczeń nie wiązało się z natychmiastowym zaprzestaniem poboru energii, lecz ze stosownym ograniczeniem poboru, według wartości zawartych w wiążącym powoda planie ograniczeń. Należy też przy tym dodać, że podnoszona przez powoda kwestia braku jego winy w niedostosowaniu się do ograniczeń nie skutkuje wyłączeniem jego odpowiedzialności z tytułu deliktu administracyjnego, gdyż odpowiedzialność ta jest odpowiedzialnością o charakterze obiektywnym, niezależnym od winy.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 3a ustawy – Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie stosuje się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3. Jak już wyżej wskazano powód nie dostosował się do wprowadzonych ograniczeń w poborze energii w dniach 10 -12 sierpnia 2015 roku na podstawie 11d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne. Powyższe oznacza, że zaistniała przesłanka do nałożenia na powoda przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma charakter obligatoryjny. W związku z tym, uzasadnione było nałożenie na powoda kary według treści art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne. Zgodnie z jego treścią (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) wysokość kary pieniężnej nałożonej na powoda nie przekroczyła 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym (...).

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W niniejszej sprawie, przy ocenie stopnia szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze zakres przekroczenia w dniach 10 - 12 sierpnia 2015 roku o wartości 4,3507 MW w godzinie. Powyższe wynika bowiem z faktu, że wbrew przekonaniu powoda co do znikomego wpływu jego czynu na Krajowy System Elektroenergetyczny (k. 31, 53-55), w ocenie Sądu, powód nie stosując się do wprowadzonych ograniczeń i dokonując przekroczenia w powyższym zakresie, w sposób bezpośredni oddziaływał negatywnie na bezpieczeństwo energetyczne. Skutkiem takiego działania może być bowiem wystąpienie rzeczywistego zagrożenia w pracy całego systemu. Powyższa okoliczność, wbrew przekonaniu powoda, świadczy o stopniu szkodliwości czynu powoda wyższym niż znikomy. Z tego względu przyjęcie, że szkodliwość czynu powoda była większa niż znikoma, uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kary na podstawie powołanego wyżej art. 56 ust. 3a ustawy – Prawo energetyczne.

Ponadto, pozwany w sposób prawidłowy dokonał również wymiaru kary pieniężnej nałożonej na powoda, a powód nie wykazał okoliczności skutkujących zmianą wysokości nałożonej na powoda kary pieniężnej. Z treści złożonego przez powoda sprawozdania finansowego za 2017 rok (jako poprzedzający rok, w którym wydano zaskarżoną decyzję, k. 138 akt adm.) wynika, że nałożona na powoda kara w wysokości 13.052,00 zł jest znacznie niższa od limitu określonego treścią art. 56 ust.3 ustawy – Prawo energetyczne. Ponadto zauważenia wymaga okoliczność, iż wysokość kary jest adekwatna do wysokości dokonanego przez powoda przekroczenia. Wysokość kary pieniężnej stanowi bowiem iloczyn 3000,00 zł i łącznego przekroczenia mocy odpowiadającej MW w poszczególnych godzinach doby, po zaokrągleniu w dół pełnych złotych (4,3507 MW x 3000,00 zł) zwłaszcza, iż wartość mnożnika wynika z tego, iż pozwany wziął pod uwagę poziom najwyższej możliwej ceny rozliczeniowej za 1 MW energii elektrycznej na rynku bilansującym, tj. 1,50 zł (odnotowanej 7 stycznia 2016 roku), której należałoby się spodziewać przy ograniczonej podaży elektrycznej w okresie 10-31 sierpnia 2015 roku, którą dla celów represyjnych kary, podwoił z tytułu sankcji. Tak ustalona kara nie przekracza również możliwości płatniczych powoda. Ponadto wskazać należy, iż kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Powód w toku niniejszego postępowania nie wykazał, aby nałożona kara zachwiała

jego płynność finansową. Nie miał też racji powód co do nieuwzględnienia przez pozwanego na korzyść powoda okoliczności, że nie naruszał on dotychczas obowiązków wynikających z prawa energetycznego, gdyż brak uprzedniej karalności nie stanowi okoliczności łagodzącej, wpływającej na obniżenie wymiaru kary. Wskazać przy tym należy, że kara w nałożonej wysokości jest relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia i jego przyczyny, która tkwiła w zaniedbaniu powoda w postaci braku odpowiedniego współdziałania na etapie zawierania umowy i ewentualnego braku przygotowania odpowiedniej procedury, które uniemożliwiłyby zaistnienie przekroczeń poboru energii, wobec ustalonych poszczególnych wartości ograniczeń. Będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości 13.052,00 zł będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach procesu Sąd orzekł stosownie do wyników procesu na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Na koszty postępowania po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Sędzia SO Jolanta Stasińska